

אור עולה על יואל משיח בווה קדימה.

"איך הוא לא מגיע? איך הבן זונה הזה לא מגיע לשבעה של אשתו. אפילו ללוויה הוא לא בא.

יואל מסתכל באלבום תמונות תפס אותה חיידק אלים. הרופאים אמרו שאם היא הייתה מגיעה לבית חולים כמה ימים קודם היו אולי, אולי, יכולים להציל אותה. בתוכי אני חושב שאימא שלי לא ממש רצתה להציל את עצמה. כשהייתי בן 13 אבא שלי עזב את הבית, ואימא שלי הפכה להיות הצל של עצמה. רוח רפאים. **(פאוזה)** הוא היה איש שב"כ וניהל הרבה עניינים בשטחים. הוא היה לוחם מוערך ואני תמיד הערצתי את זה שיש לו אקדח. גם אני רציתי שיהיה לי אקדח. אימא שלי טענה שכל מה שהוא ראה בעבודה שלו קירב אותו יותר ויותר לדת. זה התחיל בעדינות. הוא גידל זקן, הלך לבית הכנסת, אפילו לקח אותי איתו פה ושם. אבל ברגע שהוא התחיל לכפות עלינו את החוקים שלו הדברים החלו להדרדר - אין חשמל בשבת, לא נוסעים באוטו בשבת, קנית את האוכל במקום כשר? תראי איך את מתלבשת! הוא התמכר לרעיון של בניית בית המקדש שלישי וכל הזמן ציטט פסוקים שלמד אצל רב אחד שחבר שלו הכיר לו. הרב הזה הוא גם זה שאמר לו, בסופו של דבר, לעזוב את הבית, שאנחנו מוקצים מבחינתו. הוא עזב. בלי להגיד מילה, נעלם. השאיר אותי ואת אימא שלי לבד. ניסיתי ליצור איתו קשר כמה פעמים אבל לא הצלחתי למצוא אותו, הוא שינה את השם שלו, נכנס עמוק לתוך החברה החרדית. כשהתגייסתי למשטרה הצלחתי לדלות כמה פרטים עליו. הוא התחתן מחדש, הפך להיות מנהיג רוחני של איזו קבוצה קיצונית באיזה חור בשטחים. זה כל מה שהצלחתי לברר וגם הרוב מבוסס על שמועות. האפס הזה מחק אותי ואת אימא שלי. אז חזרתי לעבודה. אני שוטר. נכנסתי למשרד של המפקד שלי ישראל. דמיינו את האישי הכי מכוער שראיתם ואז תורידו לו מעדר לפנים. זה עד כמה הוא מכוער והאישי הזה נשוי, אז מה זה אומר על האנושות?

- יואל מה אתה עושה פה?
 - אני חוזר לעבודה. אני לא יכול להשאר יותר בבית.
 - יואל, יואל, יואל. אתה עדיין באבל על אמא שלך. בזמנים כאלה כדאי לקחת עוד כמה ימים של שקט, לנקות את הראש. גם הצטברו לך כמה ימי חופש אז אולי זאת הזדמנות. מה אתה אומר?
 - חופש, אני? מה אתה מזיין את השכל? מה נסגר ישראל, מה קורה?
- הוא הסתכל עלי במבט מלא אשמה.
- בטח שמעת בחדשות על החפירות בכותל. נו, יואל? החפירות הארכיאולוגיות בכותל, הם עומדים לעשות שם פיצוץ מבוקר לפתוח כניסה דרומית... עזוב. אולי עדיף שאתה לא מעודכן. בכל אופן זה משגע את כולם. רק לפני יומיים קבוצה של חרדים זרקו אבנים על רב הכותל במאה שערים. הוא הסתתר שעה במאפייה היינו צריכים לשלוח עשרה שוטרים לחלץ אותו ועכשיו כץ ואמסלם שוכבים בבית חולים. הם לא מפסיקים להשתולל. תשמע יש התראה ממקור פנימי על ניסיון חיסול בקבוצת הארכיאולוגים. קיבלנו הצהרות מכמה תאים רדיקליים, הכול נביחות להראות שהם קיימים. חוץ מתא אחד.
 - הבחנתי בתמונה על השוחלך שלו. התמונה הייתה מטושטשת אבל לא היה קשה לזהות את האדם בתמונה. איש עם זקן לבן, מבוגר, עם עיניים ירוקות. אבא שלי.
 - הוא בירושלים? שים אותי בכותל. בצוות אבטחה.
 - מה? לא, לא. נראה לך, יואל? אני לא יכול. יש כוח מיוחד, הם מערבים פה את השב"כ ומשהו מהצבא, אני לא יכול לתת יותר מידע מזה. אני פשוט חשבתי כדאי שתדע.
 - ישראל, ישראל תסתכל עלי, אתה לא יכול לעשות לי את זה. אתה יודע שאני תפור לעבודה הזאת. שים אותי בכותל.

- יואל שב, קיבלתי את הפרופיל הפסיכולוגי שלך, בוא נגיד את זה ככה, ההוראות הם להציב אותך רחוק מכל מצב שעלול לעורר אצלך... אהמ... רגשות חזקים. אתה יודע מה, אני אתן לך שולחן, מחשב, חודש תהיה איתנו פה ואז אני אחזיר אותך לשטח.
- אני אהיה איש קשר שלך או משהו, תמיד יש מתווך בין המשטרה לשב"כ. אני אהיה איש השטח שלך. זאת לא פעם ראשונה שאני עושה את זה.
- כבר נתתי את התפקיד
- למי?
- לשמעון
- יואל... יואל... אני לא יכול שתהיה שם. שיט.
- כשהגעתי לרחבת הכותל הצוותים היו כבר בתדרוך מתקדם. שוטרים, מג"בניקים, וכמה אנשים במעילים ומשקפי שמש, אנשי שב"כ. שמעון עמד שם, זורק הערות מפנקס הרשימות שלו לחבורה של שוטרים צעירים.
- שמעון היה חבר של המשפחה, הוא הכיר את אבא שלי ואת אימא שלי והיה מבלה אצלנו הרבה. אחרי שאבא שלי עזב, הוא עוד נשאר לעזור.
- מנהרות הכותל סגורות עד להודעה חדשה, לפחות עד שיתקבל צו מבית המשפט. הם דחו את הפיצוץ של הכניסה הדרומית. אבל בשום פנים ואופן אין כניסה למנהרות. אני רוצה שתעבדו בזוגות. אל תייצרו פאניקה, אם אתם מישהו חשוד. תתקדמו בזהירות. אנחנו לא רוצים לפתוח פה מבמלחמה.
- כשהוא הבחין בי הוא עצר את התדרוך. אחד מאנשי השב"כ הסתכל עלי. שמעון לקח אותי הצידה.
- יואל, אתה לא יכול להיות פה. תסלחו לי רגע.

- ישראל אמר לי שאתה מגיע, אני לא יכול שתסתובב פה, לא עכשיו, יש לנו כאן יותר מדי על הראש.
- שמעון אתה יודע למה אני פה.
- אני יודע כן, אבל זה לא זמן טוב. תשמע יואל, אל תחמיר את המצב, אתה צריך לעשות מה שישראל אומר.
- ישראל לא יודע מהחיים שלו.
- ישראל ביקש ממני להשתמש בכל האמצעים כדי להוציא אותך מפה ואני לא רוצה לעשות את זה, אז אל תשים אותי במקום הזה אוקי. אסור שיהיו כאן טעויות אתה מבין, ותראה אותך, אתה בכלל ישנת בשבוע האחרון?
- אחד מאנשי השב"כ סימן משהו לשמעון ושמעון חזר לתדרוך.
- עמדתי כמו מטומטם. אבא שלי כאן בירושלים. באמת נראה להם שאני הולך לשבת ליד מחשב בזמן שכל זה קורה. התרחקתי לכיוון המדרגות. ראיתי את השוטרים והחיילים מתפזרים. הסתכלתי בנייד שלי. שמונה שיחות שלא נענו מישראל. **יואל**
- מרים ידיים** אני הולך אני הולך... אלוהים אפשר לחשוב כאילו אני זה שיהרוס להם הכול.

הדירה של אמא שלי, שאריות של בורקסים, פח מפוצץ, בקבוקי שתייה וכוסות חצי ריקות.

מעבר

כשהייתי בן 13, ביקשתי מאבא שלי ללמד אותי לקראת העלייה לתורה. כבר שנה שהוא התחזק בדת. רציתי שהוא מתגאה בי, כל כך רציתי להצליח

נשמעת הקלטה של ההפטרה כי, יען אשר עשית את-הדבר הזה, ולא חשכת, את-בנך את-יחידך..."

- לא, לא, לא, יואל, לעורב יש קול יותר טוב מאשר לך. אתה חייב לדייק."

הוא היה פאנט לכל מילה. לכל הטעמה. הוא היה מחזיק אותי ככה שעות. הבקשה

התמימה שלי הפכה לסיוט הטקסט של ההפטרה נשמע בהקלטה

- יואל תחזור אחרי... יואל תתרכז! לא ככה! עוד פעם עוד פעם!

- די כבר אני לא יכול, אני לא יודע, אני לא מבין את החרא הזה.

יואל מקבל סטירה

אימא שלי נכנסה בסערה והתחילה לצעוק עליו שהוא הורס את המשפחה. לקחה את

הספר תורה והטיחה אותו על הרצפה. "אתה צריך לבחור זה או אנחנו או הוא." אבא

שלי הרים את ספר התורה ונישק אותו " יואל, לך לחדר שלך."

לא הולך

"לך עכשיו!"

בערב אימא שלי העירה אותי.

- אמא, הכול בסדר?

העיניים שלה היו אדומות והלחי שלה הייתה נפוחה.

- אימא מה קרה? הוא הרביץ לך? .

היא לא אמרה כלום.

- אני ארצח אותו!

- יואל אתה לא הולך לעשות כלום. אבא שלך עשה את הבחירות שלו

הרגשתי צמרמורת, כשכל העולם מתהפך אתה לא יודע שהוא מתהפך עד שאתה

נופל לצד השני. שנאתי אותו.

מיותר לציין שלא הייתה לי בר מצווה.

הזכרון נגמר

(יואל מדבר בטלפון)

- בסדר, בסדר, ישראל. אני נשאר בבית.

הוא הבטיח לעדכן אותי. (יואל חובש כובע מצחייה ומשקפי שמש ויוצא מהבית, מגיע לכותל) הכול יהיה בסדר כל עוד שמעון לא יקלוט אותי וידווח לישראל. עמדתי בצד מאחורי דוכן של מיצים ברחבת הכותל הכוחות היו פרוסים, מצוותים בזוגות, נשק בדרוך. אני אפילו לא יודע מה אני מתכנן לעשות.

יואל מסתובב על הבמה.

חם ואני מזיע מתחת לבגדים. הפה שלי יבש ואני מרגיש טיפש שלא קניתי בקבוק מים. הכוחות מסיירים ואני עושה כמיטב יכולתי לשמור מרחק בטוח. פתאום אני מרגיש שמישהו נופל עלי. העיף לי את משקפי השמש שלי, פאק. שני מבוגרים מתחילים לדחוף ולריב. השוטרים מיד שמים לב ומסמנים אחד לשני להתקרב. אין לי אפילו זמן להרים את משקפי השמש שלי. אני רואה את שמעון מתקדם. בכותל צריך לפעול בזהירות אסור לייצר פאניקה.

יואל מביט למעלה

הכותל גבוה. מרשים. מלא בפתקים.

יום הולדת 13 שלי, בר מצווה. אני לבוש בבגדים חגיגים, שם כיפה לבנה על הראש. אני מתגעגע לאבא שלי. אני חייב לראות אותו, אני חייב להבין למה הוא עזב אותי, את אמא. מי זה בכלל האלוהים הזה שיותר חשוב לו מאיתנו. אני יודע שהוא יחכה לי בכותל.

- לאן אתה הולך?

אמא שלי יושבת במרפסת מעשנת.

- לכותל

- מה יש לך לחפש שם?

- אם את לא תעשי לי בר מצווה אני אעשה לעצמי!

- אתה לא הולך לשום מקום!

היא קמה, נעמדה מול הדלת. דחפתי אותה ממני, זו הפעם הראשונה שהרמתי על מישהו יד. פתחתי את הדלת ויצאתי. היה גשם בחוץ ולא הייתה לי מטריה. כשהגעתי לכותל הבגדים שלי כבר היו ספוגים במים. ירדתי לרחבה ונשענתי על האבנים. הפתק היה כבר מוכן בכיס המכנסיים שלי. הוצאתי אותו ודחפתי אותו עמוק לתוך הקיר. מישהו נגע לי בכתף, זה היה שמעון.

- בוא יואל, אמא שלך מחכה לך מחוץ לרחבה.

- אני לא רוצה לבוא.

- תעזור לה יואל, היא אוהבת אותך. עכשיו נשארתי רק שניכם.

יצאנו מהרחבה. היא חיכתה שם, מעשנת.

- תודה שמעון.

התסתכלתי עליה. השיער שלה השחור התבדר ברוח. היא הסתכלה על הכותל.

- אימא? את רוצה לדעת מה כתבתי בפתק?

- אני רוצה שנחזור הביתה.

- אני כתבתי...

- ששששש... שב יואל.

- מה אנחנו עושים כאן?

- מחכים.

ישבנו כמעט ארבע שעות על המדרגות ברחבת הכותל ולא החלפנו מילה. הייתי רעב. הערב הגיע ורחבת הכותל התרוקנה. ואז הגיע אדם שחור לבוש וסט צהוב של עובד עירייה ועם מטאטא והתחיל לנקות את הפתקים מהחומה, הוא הוריד כמויות של פתים זרק אותם לפח. הוא זרק גם את הפתק שלי.

- עכשיו אפשר ללכת הביתה?

מעבר- פאזה

מישהו מסתכל עלי. הוא עומד בערך חמישה מטרים ממני. אני מרגיש שאני מסתכל במראה. בחור צעיר, אותם פנים, עיניים ירוקות כמו שלי, ניראה כמוני אבל לא כמוני, נראה כמו אבא שלי אבל לא אבא שלי. הרגשתי את הזמן עוצר, את הבטן שלי מתכווצת. יכול להיות שהתייבשתי? ידעתי שהייתי צריך לקנות מים. הוא לבוש שחורים, יש לו זקנקן, מה לעזאזל קורה כאן? לא, לא, לא אלה אותן העיניים של אבא שלי... אותן העיניים שלי... מי זה?

- הי, אתה?

הוא נבהל, השפיל מבט והתסלק משם. אני מת לעצור אותו, אבל אני לא יכול לצעוק אני לא יכול לרוץ, אני לא יכול למשוך אלי תשומת לב. הוא הולך מהר הבן זונה. אני הולך אחריו, לא רץ. מפלס דרך בין האנשים. סוגר עליו את המרחק, אני מרגיש את המבטים של השוטרים מופנים אלי. אני מאט. "הלוי, כן... כן...". הם מפנים מבט תודה לאל. הוא פונה לאחת הסמטאות. אני עוד רגע מאבד אותו. לא הייתה לי ברירה **רץ** אני רואה את השוטרים נדרכים. אסור להם לתפוס אותי – אסור לי לאבד אותו. הוא פנה לסמטה אחרת, "עצור" אישה אחת הסתכלה עלי וחיבקה את הילדים שלה.

- זה בסדר אני משטרה.

היא קלטה את השוטרים שאחרי.

- הוא פה. הוא פה.

בת זונה. התחלתי לרוץ. השוטרים צעקו לי לעצור. לא עניין אותי כלום. חייב לתפוס אותו. הוא חתך לרחוב נוסף. ברגע האחרון אני קולט אותופונה שמאלה. בסרטים כשיש מרדף. השוטר מגיע לצומת ריקה מסתכל ימינה ושמאלה ויש לו חוש לאן החשוד ברח. במציאות זה לא ככה, אם אני מאבד אותו זה נגמר. יותר מדי בורקסים בשבעה. אני חושב שהשוטרים איבדו אותי, אבל כרגע זה ממש לא מעניין אותי. יש רק כמה מטרים ביני לבינו.

סאונד של צעקות בידיש.

הפגנה של החרדים נגד החפירות הארכאולוגיות בכותל. חוסמים את הרחוב. יופי זה בדיוק מה שהייתי צריך. עשרות חרדים צועדים לכיוון הכותל, צורחים את נשמתם. הוא לא חושב פעמיים, מביט בי לרגע ואז חודר לתוך הנחיל השחור. אני שועט לכיוונו, נכנס לתוך ההפגנה, "זוזו הצידה, זוזו הצידה," אני צורח. כל המבטים מופנים אלי. אני קרוב אליו, אולי שני מטרים מפרידים בינינו, אין ברירה, אני דוחף בעוצמה שלושה דתיים והם נופלים כמו דומינו. אני תופס את המעיל שלו ותלשתי אותו ממנו, הוא עוצר רגע מסתכל עלי, העיניים האלו? זה הוא? זה לא הוא? מי זה? הרגשתי בעיטה בגב, הוא ניצל את ההזדמנות וברח. דתי בלי צוואר נכנס בי בכל הכוח עם הכתף דוחף אותי, בלי לחשוב פעמיים נתתי לו בעיטה שהדפה אותו והפילה אותו אחורה. זאת הייתה טעות. בתוך רגע עשרות חרדים התנפלו עלי. יריקות, קללות, בעיטות נאצי, עוכר ישראל, זבל, קלגס, גוועלד. נאצי, עוכר, קלגס... הצלחתי לראות שהוא ניצל את המצב וברח. ניסתי להגן על עצמי. הם משכו את המעיל שהחזקתי.

קרעו אותו ממני. משהו נפל על הרצפה. ארנק. הצלחתי לתפוס אותו. בדיוק מישהו דורך לי על היד. מרסק לי את האצבעות, נאצי, עוכר ישראל, קלגס...

סירנה של ניידת נשמעת.

השוטרים לא איחרו לבוא ומהומה גדולה התחילה. החרדים השתוללו. קוראים לזה הפגנה אלימה. **יואל בורח ומוצא פינה להסתתר בה הוא קורס, צלצול טלפון יואל מביט.** ישראל.

- מה? לא אני בבית. כן. סתם. עושה כושר. בכותל? לא. אני מקשיב למה שאתה אומר. ישראל, אתה הבוס. **יואל מנתק.**

יואל פותח את הארנק.

בארנק לא היה הרבה. שמונים ושבעה שקלים. **נופל פתק.** ו...פתק. יש לי כתובת. צומת של שני רחובות, רח מלאך פינת רחוב חב"ד.

יואל מסתתר.

זאת סמטה קטנה, בקצה יש דלת עתיקה. אני מחפש משהו שיכול להיות נשק אבל אין כלום. אני מתקרב לדלת.

יואל דופק בדלת.

- שלום, סליחה על ההפרעה, יש לי משלוח לכתובת הזאת. אם יש מישהו בבית. **(פאוזה. דופק טוב)** יש לי כאן משלוח...

צעדים מתקרבים. בטח מסתכלים עלי מהעינית לראות שאני לא משטרה.

יואל מחייך חיוך מפגר.

הדלת נפתחת. חרדי ענק, אולי מטר תשעים עם זקן שחור מסתכל עלי. הוא מנסה להסתיר אקדח מאחורי הגב. הוא רואה את הפנים שלי וקופא. אני בועט את הדלת שפוגעת בו והוא מועד אחורה המום. מטושטש לגמרי הוא הרים את האקדח שלו. בעטתי לו ביד והאקדח עף לקצה השני של החדר. "מה, הפנים שלי מוכרות לך, חבר?" זינקתי עליו והצלחתי להכניס לו שני אגרופים לפני שהוא הפך אותי וחנק אותי בכל הכוח. הכנסתי לו אגרוף מהצד שהימם אותו. הוא זחל אל האקדח אז תפסתי לו ברגל והוא הכניס לי בעיטה מטורפת לפנים. תוך כדי שהוא קם לאקדח התעשתתי מהר, זינקתי אל הקיר ובחזרה אליו תוך שאני מוריד לו אגרוף מחץ לראש. הוא שוכב מקופל על הרצפה.

אני מרים את האקדח, וסורק את החדר. דירה קטנה, תמונה של כמה רבנים על הקירות. ושני מזרנים על הרצפה, שק שינה. אני נכנס לחדר השני. על השולחן פרושה מפה של מנהרות הכותל וסימן איקס בטוש אדום. ואז הרגשתי קנה של אקדח מוצמד לי לראש.

- זרוק את האקדח.

יואל זורק את האקדח.

- שב יואל.

איך הוא יודע איך קוראים לי? הוא התיישב מולי. נראה כמוני אבל לא כמוני, נראה כמו אבא שלי אבל לא אבא שלי.

- מי אתה?

הוא הסתכל עלי, הוא לא היה רגוע אבל ניסה לשחק קשוח

- אתה נראה בדיוק כמו אבא. אתה מופתע שיש לך אח? טוב חצי אח. אני יואל.
(פאזזה) כן... אני יודע מה אתה חושב. אתה יואל ואני יואל. אבא לא היה בן אדם
עם דימיון. הוא מת. **(פאזזה)** אני מבין שלא ידעת. קיבל התקף לב. יצא
להתבודדות ולא חזר. הכל בידי שמייים. אני לא חושב שהוא חשב שניפגש. אז
מה... שוטר, הא? הוא היה גאה שהפכת להיות שוטר. לוחם. עלינו ללחום להוקיע
את הרוע מהעולם. כולם בעיניו צריכים להיות לוחמים. כמוך... כמוני.

הוא המשיך לדבר אבל כל מה שאני חשבתי עליו זה שאבא שלי מת. לא כעסתי. לא
היית עצוב. היית... מאוכזב. מאוכזב שהלכה לי ההזדמנות לסגור איתו חשבון. הוא
דיבר ודיבר. השיחה הייתה הרבה יותר ארוכה ממה שציפיתי. היה לו צורך לפרוק. הוא
סיפר לי על החזון הגדול של אבא שלנו, על הכמיהה שלו לראות את בית המקדש
נבנה שוב. ובשביל זה צריך להתחיל את הכול מהתחלה. להשטיח את הקרקע הוא
קרא לזה ושהוא זה שעומד להגשים לאבא את החלום. לבנות עולם חדש.

- לאבא לא היה אומץ. דיבר ודיבר אבל לא עשה. אתה מבין הוא לא הלך עם
האמת שלו עד הסוף.

- מה אתה הולך לעשות?

- אתה מבין הבורא לא נתן לנו את התורה כדי שנבחר מה אנחנו רוצים ומה לא
מתאים לנו. הוא נתן לנו הגיון עליון, מעבר לתפיסה שלנו כבני אדם. הוא נתן לנו
את האמת. על מנת להבין את האמת, צריך ללכת איתה עד הסוף. יצא לך פעם
ללכת עד הסוף עם האמת שלך? אבל עד הסוף? אדם שמפחד ללכת עד הסוף
זה אדם שרוצה לשמור על השקרים בחיים שלו. ואנחנו חיים בעולם מלא שקרים,
יואל. אבל אני לא. אני יודע מה האמת. אני הולך לפוצץ את הכותל. אני הולך
לפוצץ את הכותל ולהאשים את הארכיאולוגים בפיצוץ.

ואז הוא הרים את החולצה שלו וחשף חגורת נפץ.

אני לא באמת יודע מה התגובה הראוייה כשמטורף דתי, שהוא במקרה גם חצי אח שלך מספר לך שהוא עומד להחריב את המקום הקדוש ביותר לעם היהודי ובכך להצית מלחמת דת במדינה שלך.

למה אתה מספר לי את כל זה?

הוא חייך וחשף שיניים צהובות.

- אני חושב שאבא היה שמח שתדע.

חרדי ג'ינג' נכנס לחדר ויחד איתו החרדי הענק ממקודם הוא הסתכל עלי במבט מלא שנאה. חתיכת נייר טואלט מוכתמת בדם הייתה תקועה לו באף. הוא שיחק עם סכין גדולה.

יואל שתק, הוא הסתכל בשעון שלו וסימן לג'ינגי

- זזים.

הוא פנה לחרדי הענק.

- אברהם אנחנו מחכים לך באוטו.

הם יצאו מהחדר.

- מה אתם מתכוונים לעשות איתי?

לא הייתי צריך לשאול. יד ענקית נשלחה מאחורי חסמה לי את הפה, והרגשתי דקירה נוראית מתחת לצלעות, כאב חד פילח לי את כל הגוף. הבשר נקרע. הגוף שלי נכנס לשוק. דם חם הכתים לי את החולצה. העיניים שלי נפתחו לרווחה. אההההה! לא להתמקד בכאב, המוח שולט במציאות, חייב לנשום. הכאב לא קיים מעבר לרגע הנוכחי, לשרוד כל רגע ורק אותו. רק הרגע הזה קיים, הרגע הבא או המחר לא קיימים.

ניסיון נוסף לגרון שלי. **יואל דוחף את הידיים שלו מונע מהסכין להגיע לגרון.**

הכאב בבטן חונק אותי. הענק הפעיל עלי כוח, הרגשתי את להב הסכין נוגע לי בבשר, ססס... החרא הזה חזק. הצלחתי להעיף לו איכשהו את הסכין מהיד ואז נתתי לו בירכיה בביצים ונגיחה ישר לאף המדמם. אבל זה לא הספיק. לפני שהספקתי להתרומם הוא רץ לעברי והטיח אותי בקיר. האוויר יצא לי מהראות והכאב בבטן כמעט עילף אותי. זה עדיין לא נגמר. ניסיתי להחלץ אבל הוא תפס אותי בשערות והטיח את הראש שלי בקיר. ההיתי גמור. לא נשאר לי כוחות. אלה בדיוק הרגעים שבו עוברת לך המחשבה – היית להשאר בבית. (פאזזה) הענק התקרב אלי עם הסכין ביד שלו. הבטתי בו, הוא דימם מהפה על הזקן. זהו זה הכול או כלום. שלחתי רגל לברך שלו. הוא התקפל. תפסתי את פרק היד שלו באלימות לכיוון הנגדי. שמעתי את הגיד והעצם מתפצחים. מצאתי אחיזה בסכין כיוונתי אותה אליו... **דוקר אותו כמה פעמים**

- איפה האלוהים שלך עכשיו? יא זין.

דחפתי אותו ממני, והסדרתי נשימה, הדם שלו יצר כתם על הרצפה. ואז מתנה. האקדח שלו. יש לי אקדח! יש לי אקדח! בדיוק אז ראיתי את עצמי במראה. נראיתי כאילו יצאתי מסרט אימה. החזקתי את האקדח חזק. החתך בצלעות לא היה עמוק, אבל עשה לי את המוות.

יצאתי החוצה אני חייב להגיע את הכותל. אני פורץ מהמסטה, ואז אני רואה את יואל והחרדי השני ממתנינים במסחרית, אולי עשרים מטר ממני. רק שלא יראו אותי. אבל לך תשמור על פרופיל נמוך כשאתה מכוסה בדם. אנשים נבהלים מהמראה שלי ויואל קולט אותי. הוא מצביע עלי. החרדי הג'ינגי מזנק במהירות מתא הנהג ורץ לכיווני. אני קופץ לכביש מול יונדאי לבנה שעוצרת בחריקה, כמעט מורידה אותי. הנהג, בחור צעיר, בהלם. הוא מנסה לסגור את החלון. אני לא נותן לו הזדמנות ופותח את הדלת של הנהג.

- זוזו. אני שוטר בן אדם. זה עניין של חיים ומוות.

הוא התחיל לגמגם. אני מכוון אליו את האקדח, אנשים מסתכלים עלי. יופי אולי מישהו יתקשר למשטרה. החרדי הג'ינגי סוגר עלי מרחק, אני קולט שהוא מחזיק אקדח.

הבחור כמעט מייבב.

- אל תהרוג אותי בבקשה.

- תתקשר למשטרה תדווח להם שיואל משיח גנב לך את המכונית. אני נוסע לכותל.

טרקתי את הדלת. לחצתי על דושת הגז וטסתי משם. במראה יכולתי לראות את החרדי הג'ינגי עושה פנייה אחורה חזרה לואן. נהגתי הכי מהר שיש. במראה ראיתי את המסחרית מאחורי. החתך בבטן הרג אותי, הראש שלי כאב, הפה שלי היה יבש, הגעתי לאזור העיר העתיקה ונתקעתי בפקק. **יואל צופר**. מישהו קילל מאחורי. כשהוא ראה אותי יוצא מהמכונית הוא סתם. אני חייב למצוא שוטר. רצתי לכיוון העיר העתיקה. למצוא מישהו. אבל איפה כולם?

"זוזו מהדרך. זוזו מהדרך!" צרחתי לכל בן אדם ששעברתי. אנשים צרחו, ברחו, חיפשו מקום להסתתר. רצתי בסטאות של העיר העתיקה לכיוון הכותל. איפה המשטרה? עברתי סמטה ועוד סמטה. קריאות "מחבל, מחבל" נשמעו מרחוק. הרגשתי את פעימות הלב שלי בראש. מאחת החנויות יצא לעברי מישהו עם לום ברזל. אני מכוון אליו את הנשק. "אתה לא רוצה להיות גיבור תאמין לי". הוא הופתע מהעברית שלי ונעצר. ואז משמאלי ראיתי אותם. יואל והחבר הג'ינגי שלו. הם קלטו אותי. פאק! לירות לא לירות. לא יכול יש אזרחים. הם רודפים אחרי. אני עובר סמטה ועוד סמטה הם סוגרים עלי מרחק. עוד פניה.

יואל עוצר.

הגעתי לרחבה של הכותל וממה שראיתי הבנתי איפה כולם. עשרות שוטרים, מגבניקים, פרוסים. במרכז מאות חרדים, לבושים שחור, צועקים. נגד החפירות. אני מסתכל אחורה.

- תעצור או שאני יורה.

יואל והג'ינג' עוצרים מסתכלים עלי ומגבניק אולי בן 19 מכוון אלי את הנשק.

- אל תירה, אני שוטר.

הוא היה מבולבל, מבוהל.

- תזרוק את הנשק ותרד על הברכיים.

יואל מרים ידיים ויורד על הברכיים.

- תזרוק את הנשק.

- אני לא זורק את הנשק.

הוא היסס

- אל תעשה שטויות ילד. אל תעשה משהו שאתה תתחרט עליו כל החיים שלך

תודיע בקשר לאחראי שלך...

זרוק את הנשק או שאני יורה.

- ססעמק.

הנחתי את הנשק לידי. הוא תקע לי ברך בגב.

יואל נופל לרצפה.

הסתכלתי לעבר יואל והג'ינג'י. הם הבינו שהם לא יכולים לעשות כלום והסתלקו.
השאלה לאן?

הילד דיבר בקשר. שוטרים וחיילים נוספים הצטרפו אליו כמו נשרים על גופה. כולם
עם נשק אלי. מספיק פליטת כדור אחת והלך עלי.
- אל תירו אל תירו.

ואז הופיע שמעון התפרץ מבין השוטרים. כמו מלאך הוא הגיע, טוב לא מלאך, הוא היה
אדום, עם כתמי זיעה מתחת לבית השחי. אבל זה הכי קרוב שיש. הוא נופף בידיים
שלו.

- תורידו את הנשק. תורידו את הנשק. יואל, יואל... מה אתה עושה פה? תראה
אותך, מה קורה? תורידו את הנשק. תחזרו למקומות שלכם. יואל מה קורה?
- שמעון, שמעון זה לא מה שאתה חושב. עומד להיות פיגוע בכותל, אני אומר לך.
אני לא ממציא את זה.

- רצח זאת לא התשובה יואל.
- רצח איזה רצח? ואז הבנתי הוא חושב שבאתי לעשות משהו, שבאתי לנקום או
משהו.

- שמעון תסתכל עלי, הם פה, שני חבר'ה חרדים, יש להם חגורות נפץ. הם עומדים
לפוצץ את הכותל, אתה חייב לפנות את כולם.

- חרדים עומדים לפוצץ את הכותל? יואל, אתה בכלל שומע מה אתה אומר? באיזה
עולם אתה חי? אתה בכלל רואה עם מה אני צריך להתמודד כאן!

- תקשיב לי! אבא שלי הוא מת. אוקי היה לו חלום לבנות את בית המקדש מחדש.
מסתבר שיש לי אח... חצי... הוא נראה כמוני... תשמע אני יודע שזה נשמע הזוי,
אבל י שלהם חזון והם עכשיו במנהרות. שלח לשם כוח.

- אתה לא משאיר לי ברירה, יואל, אה לא משאיר לי ברירה.

הוא הפנה לי את הגב ודיבר בקשר.

- מה אתה עושה?

שני שוטרים התקרבו אלי.

- אתה עושה טעות. שמעון, אל תעצור אותי! אל תשלח אותי מכאן. **לשוטרים**

תורידו ממני את הידיים שלכם. החיים של כולם בידיים שלך!

הוא הסתובב אלי.

- אני מצטער יואל. זאת הוראה מלמעלה.

השתחררתי מהאחיזה של השוטרים. רצתי לשמעון, עקרתי ממנו את האקדח ויריתי שלוש יריות באוויר. הרעם של האקדח הידהד ברחבת הכותל. והשאגה ההמונית של ההיסטריה לא איחרה לבוא. זה היה כמו לזרוק גפרור דולק לחבית נפץ. מהיסטריה ובהלה לאמוק מוחלט. השוטרים נדרכו, החרדים שאגו, אנשים ברחו, רמסו, עלו, פילסו דרך אף אחד לא הבין מה קורה. ניצלתי את המצב של ההיסטריה ורצתי לכיוון מנהרות הכותל. **יואל מפנה מבט** שמעון וכמה שוטרים התאוששו וניסו להגיע אלי אך הם נחסמו על ידי עשרות האנשים שרצו לכל מקום. ראיתי חרדים נסים לכל כיוון, שוטרים מנסים להבין מה קורה. נשמעה עוד יריה אני לא יודע מאיפה. שוב שאגה של פאניקה. חרדים החלו להכות שוטרים, שוטרים החלו להכות חרדים. אף אחד כבר לא יודע מי מסוכן ומי לא, נשים וילדים רצו כל עוד נפשם בם, גברים השתלחו בגברים, לוחמים. כולם. זירת קרב מימי הביניים. כסאות, קרשים, אבנים, אנשים נגררים על הרצפה. ברוכים הבאים לישראל.

אני מגיע לכניסה של מנהרות הכותל, דלת זכוכית גדולה סגורה. שלט אין כניסה כתוב בטוש שחור ושרשרת ברזל עוצרים אותי. כיוונתי את האקדח ויריתי במנעול היריה התערבבה ברעש המטורף בחוץ. נכנסתי פנימה כסאות פלסטיק לבנים פזורים

בכל מקום. שלט קידם את פני "מערת הסתרים". כשהייתי ילד הייתי משחק במבוכים ודרקונים את דמות האביר. נכנסתי למערות ומבוכים להילחם במפלצות. זה בעצם הכול אותו דבר. במקום חרב אקדח. הסיטואציה שונה אבל אותה תפאורה, רק שהפעם אני לא צריך לדמיין כלום ואם אני מת אז אין זריקת קובייה שתציל אותי. אני רץ, האקדח מכוון. שקט. קריר. צעדים מרוחקים. (מקשיב. זורק קובייה) ססעמק. אני לבד. הם שניים. אני מאט. אני מפוקס. מסכי טלוויזיה - תתרגש מהכותל, יואל. כנסייה הצלבנית, קשת וילסון. אני חשוף לגמרי. איפה הם? קול של מתכת. (זורק קובייה. מצליח.) נצמד לקיר. גשר הזכוכית. הם בחפירות. החפירות מתחילות באזור הכנסייה הצלבנית. גשר המבקרים. מתחתי אבנים השבורות. צריך לקפוץ יואל. (זורק קובייה) אין נקע. שלט "הכניסה אסורה ומותרת בחבישת קסדה בלבד". יריעות פלסטיק. הנה הוא! יואל עמד שם. תיק מלא בחומר נפץ לרגליו. איפה החרדי הג'ינג'י? (זורק קובייה) לא רואה אותו. יואל מתעסק עם קופסה, מחבר פתילים.

(משנן לעצמו) דינמיט הוא חומר יציב. צריך מרעום כדי להפעיל אותו. המרעום מתחבר בפתיל נפץ למקור חשמל ולמפסק. צריך בטרייה. בטרייה רצינית, כבדה. גדולה. לא יכול להשתמש באקדח ליד המרעום, טעות אחת והכול נגמר. מסתתר מאחורי אבן שבורה ענקית, (מגלגל קובייה) הוא לא מבחין בי. יואל ממלמל תפילה. אני מחשב את המרחק ביני לבינו. צריך להרחיק אותו מהמרעום. מתקדם בזהירות. שלושה מטרים, שני מטרים. החלקתי מאחורי אבן. (מגלגל קובייה) יש! מה אני עושה? מה אני עושה? מה אני עושה? נשען עם הגב על אחת האבנים. (מגלגל קובייה. פאזזה.) האבן הגדולה זזה. רעש נוראי. הוא הבחין בי.

- יואל. לא תצליח לעצור את השינוי.

הרמתי את הראש להציץ. לא ראיתי אותו. בגלל ההד היה נדמה שהקול שלו בא מכל כיוון. לא מצליח להבין מאיפה מגיע הקול. המרעום. אם הוא ינסה להגיע אליו תהיה לי

הזדמנות לירות בו. אם אני מחטיא ופוגע במרעום הכול הולך. החזקתי את האקדח
חזק, כף היד שלי הזיעה, הצלעות שלי כואבות, הנשימה שלי קצרה.

תאט את קצב הלב. תאט --- את --- קצב --- הלב.

- אתה עושה טעות אתה הולך להרוג הרבה אנשים כמוך שמאמינים.
- הם עדר, חסרי בינה, כולם. אוכלי שאריות. כמו הכותל. שריד למשהו שהיה, לזמן
אחר מפואר. גם אתה יואל שריד למשהו שהיה, פעם היית לוחם יואל. היום אתה
אפילו לא הצל של עצמך.
- אתה לא מכיר אותי.
- אני מכיר אותך, יואל, אני מכיר אותך הרבה יותר. אבא לא שכח אותך יואל, אבל
דיבר עליך הרבה. אל תשנא אותו, אל תשנא אותי.
- איפה אתה?
- למה? כדי שתוכל לעצור אותי יואל?
- אני לא יכול לתת לך לעשות את זה.
- למה יואל?
- כי זה לא... נכון...
- מה אתה יודע על מה נכון ומה לא נכון? אתה חי בעולם של שקרים.

יואל מתרומם ומכוון את האקדח.

- איפה אתה?
 - אני ממש פה יואל.
- הוא מולי. נראה כמוני. אבל לא כמוני. נראה כמו אבא שלי אבל לא אבא שלי.
המרעום ביד שלו.

- נו יואל למה אתה מחכה... תירה. תהרוג את כולנו. יען אָשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת-הַדָּבָר
הַזֶּה, וְלֹא חִשַּׁכְתָּ, אֶת-בְּנֵיךָ אֶת-יְחִידֶיךָ.

הימור. **יואל יורה. שתיקה ארוכה.** הוא מת. הוא לא לחץ על המרעום. **יואל מתכופף
להרים את המרעום.** המרעום. דבר כל כך קטן. אומרים שאלוהים נמצא בפרטים
הקטנים.

ואז נשמע קול. **(הדיאלוג עם שמעון מוקלט)**

- יואל.

הסתובבתי. שמעון עמד מולי מאיר עלי בפנס

- יואל אל תעשה את זה.

- לעשות את מה שמעון?

- אתה לא צריך לעשות את זה.

- **יואל צוחק.** אני לא... אתה חושב... אני... מה? לא שמעון, אני אמרתי לך... הנה
אתה רואה הם רצו לפוצץ את המקום.

- מי זה הם יואל?

- אני יריתי בו. הנה אתה יכול לראות העצמך.

הצבעתי לכיוון של הגופה של יואל. (פאזזה) לא היה שם אף אחד.

- יואל, תקשיב לי, תוריד את המרעום, אתה לא צריך לעשות את זה.

- הוא היה פה... הוא היה.. אנחנו דיברנו... אנחנו.. הוא אח שלי... הוא ...

- יואל אין לך אח.

- חצי אח. אבא שלי, ... הוא...

- אתה הבן היחיד של אבא שלך.

- לא. לא. אני דיברתי איתו.

- יואל, אני יודע מה אתה מרגיש, אבל אתה לא באמת רוצה לעשות את זה. זה לא יחזיר את אמא שלך. זה לא יחזיר אף אחד חזרה.
 - על מה אתה מדבר שמעון?!
 - אני קיבלתי דיווח על חרדי שנרצח ברובע היהודי, יואל. זה אתה?
 - הוא תקף אותי, הוא רצה להרוג אותי. הוא אחד מהם.
 - מי זה הם יואל? אין הם יש רק אותך... אני יכול לעזור לך. רק תניח את המרעום, אני אעזור לך. תמיד עזרתי לך, נכון יואל?
 - ...נכון.
 - תמיד הייתי שם בשבילך. תמיד באתי לעזור לך ולאימא שלך. תסמוך עלי אני אגן עליך.
 - שמעון אתה משחק לי עם הראש?
 - זה הכול סיפור שאתה מספר לעצמך. זה רק סיפור ששיש לך בראש. אבא שלך לא מנהיג של כת, אין לך חצי אח, זה הכול בראש שלך סיפור שהמצאת לעצמך. ישראל הוא יספר לך... הוא הראה לי תמונה של אבא שלי...
 - מי זה ישראל יואל?
 - המפקד שלי.
 - הרופא שלך.
 - הוא המפקד שלי, הוא המפקד שלך.
 - לא יואל אתה היית בטיפול. זה היה נראה שהתקדמת אז ישראל הפסיק לך את הכדורים.
 - אלה כדורי שינה.
 - לא יואל, הם לא. אתה התחלת לראות דברים בבית החולים. אני הייתי שם. אני הייתי שם לפני שנה כשאימא שלך מתה.
- (פאזה)

- אימא שלי מתה לפני שבוע. השבעה בדיוק נגמרה. אני יודע... קניתי בורקסים...
וקולה, ושמתי כסאות.
 - בוא איתי יואל, אני אוכיח לך שאתה טועה.
 - אתה משקר!
 - אני לא פסיכולוג, יואל, אני לא מבין בדברים האלה, אני רק שוטר שמנסה לעשות את הדבר הנכון. אני מבקש ממך, תניח את המרעום ובוא איתי. יש מעלינו המון אנשים שאין להם שום קשר למה שקורה לך. הם לא אשמים בכלום.
 - אתה באמת רוצה שאני אאמין לך. עוד מעט תגיד לי שאבא שלי לא עזב אותי. עוד תגיד לי שגם את זה המצאתי.
 - אבא שלך באמת עזב יואל.
 - כי הוא חזר בתשובה, כי הדת הייתה לו חשובה יותר ממני. כי אני לא הייתי מספיק טוב בשבילו, לא מספיק חשוב, אלוהים היה יותר חשוב בשבילו. הקיר הזה היה יותר חשוב לו ממני.
 - ובגלל זה אתה רוצה לפוצץ אותו? זה לא יחזיר לך את אבא שלך.
- (פאזזה)

יואל מסתכל על עצמו. משהו בו מתפכח.

- שמעון, אתה זוכר את היום שבו הייתי בכותל ושמתי פתק? אתה יודע מה רשמתי בו. "הלוואי שאבא שלי ימות." זה מה שרשמתי.
- לא יואל. כשהלכת לאימא שלך, אני הוצאתי את הפתק שלך וקראתי אותו. אתה כתבת " הלוואי ואבא שלי יחזור."
- אתה משקר! שמעון אתה משקר. אני רציתי שהוא ימות, אני רציתי שהוא ימות!
הוא הרג את אימא שלי. הוא הרג אותי!
- תניח את המרעום יואל. אם תעשה את זה זה לא יהפוך לאמת.

- על מנת להבין את האמת, צריך ללכת איתה עד הסוף. אדם שמפחד ללכת עד הסוף זה אדם שרוצה לשמור על השקרים בחיים שלו. אנחנו חיים בעולם מלא שקרים, שמעון. אבל אני... אני יודע מה האמת.

יואל לוחץ על המרעום

- אני יודע מה האמת.

סוף